

.ste mladý človek.

To sa vám len zdá.

.vzhľadom na vašu funkciu.

Tak to áno.

.ešte stále ste z funkcie arcibiskupa prekvapený?

Už nie. Prekvapený som bol len prvé dni. Nemôžem byť prekvapený celý život.

.nie je zvykom, aby sa biskupom stal rehoľník.

Je pravda, že bežným záujmom je, aby diecézne prostredie malo svoju kontinuitu. Som z Prievidze, teda z banskobystričského prostredia. Neviem vám celkom vysvetliť, ako sa to stalo.

.vôbec netušíte, aké kruhy vás navrhli?

Dvanásť rokov som pôsobil v Bratislave, úplne neznámy som nebol.

.zrejme vás teda Vatikánu odporučili bratislavské kruhy?

To neviem. Samozrejme, počas mojich rokov v Bratislave, ale aj v Ríme sa nedalo celkom skryť. Nieкто si ma asi všimol.

.pochádzate z tradičnej katolíckej rodiny?

Vyrastal som v Prievidzi, moji rodičia sú od Topoľčian, celá tá oblasť je silno katolícka.

.ako si pamätáte na detstvo v komunizme? Museli ste svoje náboženské cítenie skrývať?

Neskrýval som ho, skôr som si uvedomoval obmedzenie svojich možností. V zmysle námietky svedomia som vedel, že sú posty, o ktoré sa nebudem nikdy usilovať, či už išlo o právo, alebo iné oblasti. Hľadal som sa skôr vo filozofii, a kresťanstvo mi pomohlo ísť za ten horizont, ktorý bol obmedzený ateistickým svetonázorom.

.ste od detstva veriaci?

Dokonca som neprežil ani nijakú krízu, som taký pokojný katolík. Možno je to tým, že sme boli rodina, v ktorej nebolo nijakých excesov. Obaja rodičia brali náboženstvo ako úplne samozrejmy fakt svojho života, nikdy som nevidel morálny rozpor medzi tým, v čo rodičia verili a tým, čo žili.

.jedna vec je detské prežívanie viery, iná vec sú zložitejšie otázky, na ktoré si dospelávajúci hľadajú odpovede. Ako to bolo u vás?

Neviem, či som taký šťastný človek, ale vždy som našiel odpoveď, ktorú som potreboval. Ak som natrafil na problém, jeho pôvod som hľadal vždy najskôr u seba. Napríklad že tomu ešte celkom nerozumiem, že sú veci, ktoré mi stále ostávajú zahalené. Ale nikdy som nenašiel neriešiteľný problém v kresťanstve, takže som nikdy pravdu nehľadal mimo viery, napríklad v ateizme.

.nikdy ste nemali pochybnosť?

O spôsobe viery pochybnosť bola, o podstate viery som však nepochyboval.

.neodstihlo vás rozhodnutie ísť za kňaza od vášho prirodzeného sveta?

Nebral som to tak, že sa vyčleňujem, skôr okolitý svet ma vyčleňoval. Všetkých mojich spolužiakov z gymnázia som pozval na svoju vysviacku a prvú omšu. Mnohí prišli. Až neskôr som sa dozvedal, že potom mali problémy.

.rozhodnutím ísť za kňaza si človek v mnohom zadefinuje život. Veľmi ste to zvažovali?

Áno. Už len preto, že to ovplyvnilo aj moje okolie. Môjmu otcovi hneď znížili plat, sestra nemohla ísť na zvolenú strednú školu. Prievidza bola v baníckom kraji, kde chceli vytvoriť akúsi prvú ateistickú oblasť.

.ako reagovali rodičia na vaše rozhodnutie?

Mama bola rada, pre otca to bolo ťažšie, keďže som bol prvorodený syn. Chcel, prirodzene, vidieť pokračovanie svojho rodu. A tiež tušil, čo moje rozhodnutie rodine spôsobí.

.rozhodnutie ísť za kňaza sa dá vysvetliť, alebo to bolo niečo medzi nebom a zemou?

Bolo to niečo medzi nebom a zemou. Racionálne sa to dá opísať len v tej miere, že som sa pohyboval v kresťanskom prostredí. Keď sa v škole pýtali, kto ešte stále verí v Boha, nikdy mi nenapadlo hanbiť sa za to, vždy som zdvihol ruku. Viera pre mňa nikdy nebola únikom zo sveta, napokon, medzi kamarátmi som nepôsobil ako menejcenný. Dobré som sa učil, bol som športovo založený. Navyše, v tom, že som sa vydal cestou kňaza, hral svoju rolu aj akýsi vzdor voči hlavnému prúdu doby.

.malo štúdium teológie za socializmu aspoň základnú kvalitu? Vedť komunisti nechceli, aby boli podobné školy dobré.

Možnosti boli obmedzené, k dobrej zahraničnej literatúre sme sa dostať nemohli. Učitelia boli lojálni, štát vyžadoval poslušnosť, v čase normalizácie museli odvážnejší odísť. Ale zasa netreba si robiť ilúziu, že slovenská teológia bude raz svetová.

.neboli ste z toho sklamaný?

V takých pomeroch stačí, keď stretnete zopár profesorov, ktorí sa snažia posunúť nejakú myšlienku nad rámec osnov. Napokon, kvalita štúdia aj na Harvarde záleží najmä na osobnom záujme. Kto chcel, mohol mať prístup aj k pašovanej literatúre a samizdatom. Vždy som mal túžbu ísť o kúsok ďalej a vždy bol vo mne nepokoj, že priemer nestačí. Aj preto som šiel po Novembri do Ríma.

.aj spolužiaci boli v konflikte s režimom?

Väčšina z nás tam bola z definície v postavení buričov. Vtĺkali do nás, že máme byť socialistickí kňazi. Lenže socialistický či kapitalistický kňaz neexistuje.

.akí ľudia chodili vtedy za kňazov?

Nastupovali do systému, ktorý v skutočnosti nechcel žiadnych kňazov, preto ich počet systematicky znižoval. Chlapci, ktorí prichádzali, mali väčšinou dobrý motív. Lenže to nemusí stačiť, toto povolanie je maratón. Počas štúdia si treba premyslieť, či nie som unavený už po prvom kilometri a či nie je lepšie vystúpiť. Vtedy si to študent teológie musí priznať.

.to je asi ťažká vec.

Veľmi ťažká. Niektorí to nespravili a potom sa nechali vliecť. Pravdou je, že počas komunizmu žili mnohí z nich disidentským spôsobom, vzdorom voči režimu. Keď však neslobodný režim padol, niektorí kňazi sa ocitli v neľahkej chvíli. Zrazu to v slobode nebolo také zaujímavé.

.teológiu ste skončili v polovici 80. rokov. Tešili ste sa, že budete kňazom?

Áno. Nastúpil som do Brezna a bola to veľmi pekná skúsenosť. Ešte predtým som však išiel na vojnu pri Příbrami. Bol som medzi lopatákmi, ktorí boli predtým v base napríklad za ťažké ublíženia na zdraví.

.šikanovali vás?

Nie, neodvážili sa. Mnohí si na začiatku mysleli, že som zápasník z Prievidze a viem sa dobre biť. Tak som ich v tom nechal. Niektorí z tých chlapcov nevedeli písať, písal som im teda listy domov. Aj tým som si ich získal. Mali voči mne až mysterióznu úctu, báli sa, že ich ako farár zarieknem.

.aké to bolo v zabudnutom Brezne?

Pre kňaza nemôže byť na prvom mieste teologické, intelektuálne štúdium, ale to, že je s ľuďmi. Kňaz by nemal ostať kabinetným teológom.

.bol to tvrdý stret s realitou?

Zistil som, že mnohé, čo som sa naučil, nešlo aplikovať, nemalo význam diskutovať na teologickej úrovni, mnohé bolo treba podať jednoducho a niečo bolo treba spočiatku aj prehliadnúť.

.hovoria sa, že Slovensko je katolícke. Vaša skúsenosť?

Slovensko je katolícke formou, ale iná vec je, ako to žijeme. U nás je to v stredovej polohe medzi áno a nie, kým na Západe je to striktnejšie: keď áno, tak áno, keď nie, tak nie. Slováci dokážu aj hnusne bohovať, ale v nedeľu do kostolíka

pôjdu. Pred Veľkou nocou sa napríklad chlapi strašne poopíjali, ale súčasne ma ubezpečovali: Pán farár, mäso sme naozaj nejedli! (Smiech.)

.čo ste robili do roku 1989?

Prekladali ma z miesta na miesto. Komunisti nechceli, aby sa mladý kňaz, ktorý je aktívny, niekde usadil. Keď mal kňaz úspech, presúvali ho. Rok 1989 ma preto našiel v Tužinej, odkiaľ boli po vojne vyhnaní Karpatskí Nemci.

.ako ste sa po Novembri dostali do Ríma?

Bol som v spojení s rádcom redemptoristov, ktorí robili ľudové misie. Keď tu bol ich celosvetový predstavený, naši mu povedali, aby ma zobral so sebou na štúdiá do Ríma. A bolo vybavené.

.prišli ste tam v júni 1990. Aký to bol pocit?

Úžasný, ten šok by som doprial každému. Dotýkať sa slobodného sveta, navyše Ríma, Chrámu svätého Petra, bolo ako sen. Študoval som tam tri roky morálnu teológiu. Očakával som, ako mi tam konečne objasnia jednu jasnú teologickú líniu. Ale nakoniec som zistil, že nič také neexistuje. Nejaká stredová línia platí, ale popri A môže byť aj A1, A2 či A3.

.boli to pre vás kľúčové roky?

Áno, zásadne ma ovplyvnili. Nielen teologicky. Získal som veľa priateľstiev. Vytváranie vzťahov, aké trvá u nás roky, v Taliansku zažijete ako kňaz okamžite. Taliani vám otvárajú dvere, obývačky, tá priateľskosť ma niekedy až unavovala (Smiech.). Nebolo ľahké odísť.

.bol nejaký človek, ktorý vás najviac ovplyvnil?

Bolo ich viacero. Vďaka kontaktom s ľuďmi zo Západu som napríklad zistil, ako sme poznačení komunizmom. Ako sme aj my veriaci naučení len tak prechádzať životom a mnohé veci nebrať vážne. Zažil som napríklad Američanov, ktorí išli svojho spolužiaka z teológie takmer udať, keď videli, že opisoval. My na Slovensku sme sa naučili relativizovať. Pre nás nie je žiadne pravidlo dost silné. Tam však spoľahlivo fungovalo všetko, čo sa dohodlo. Takisto bolo pre mňa nové, že som mal ako študent veľký priestor na individuálny život. Keby som tri dni nevyšiel z izby, nikto by ma nehľadal. U nás sa prveľa kontrolujeme.

.k čomu vás tie roky v Ríme nasmerovali?

Pochopil som, že mnohé sa dá povedať aj prežiť inak. Kto žije len na Slovensku, môže mať pocit, že naše myslenie a mentalita je to jediné možné.

.potom ste sa vrátili. Kam?

Stal som sa novým provinciálom redemptoristov a v tejto funkcii som viedol našich rehoľníkov dvanásť rokov.

.keď ste sa vrátili, začal tu zúriť mečiarizmus. Keď Mečiar vyhlásil zvrchovanosť Slovenska, niektorí cirkevní predstavitelia dali zvonit' na kostoloch. Potom však prišiel únos, zmarené referendum, Remiáš. Pre katolíckych duchovných to bola ťažká situácia: na jednej strane mečiarizmus, na druhej strane štát, ktorý bol pre mnohých z nich až posvätný. Ako ste sa s tým vyrovnávali vy?

Keď hovorím o redemptoristoch, hovorím o svetovej reholi, ktorá prekračuje hranice štátov. V Česku som mal aj mám veľa priateľov, náš spoločný priestor sa mi páčil. Cítil som, že Slovensko potrebuje byť zadefinované, otázka však stála, ako ho zadefinovať. Mnoho ľudí z emigrácie boli katolíci a emigrácia ako taká je ťažká. Pre tých ľudí bolo vytvorenie samostatného Slovenska čímsi transcendentným. Nebolo podstatné, kto to spraví, len nech to už je. Oni zažili rúcanie vojnového štátu ako traumy, niektorí kňazi na Maďarskom zabraných územiach zažili, čo znamená mať zákaz hovoriť po slovensky. To všetko im ostalo ako krivda. To, čo pre nich znamenal vznik samostatného štátu, my ostatní hádam nemôžeme ani pochopiť. Ja som však nežil s tým, že by som Čechov vnímal ako hrozbu. Keď som videl hranice medzi Českom a Slovenskom, povedal som si, škoda.

.vznik štátu ste prijali s nevôľou?

Musel som ako kňaz rešpektovať vôľu prostredia. Ale s neľúbosťou som vnímal, ako ten štát vznikal, malo to byť priateľskejšie a pokojnejšie. Heslo „cudzie nechceme, svoje si nedáme“, je nekresťanské. Aj cudzie môžeme chcieť, aj

svoje máme dávať. Cítil som aj relativizmus. Ani medzi veriacimi nebolo dobre zadefinované, čo je dobré a čo zlé. Pre mňa bolo nepochopiteľné, ako sa veriaci mohli nájsť v takom širokom spektre politických strán. Bol som tiež znechutený z toho, ako niektorí ľudia, ktorí boli vysoko za socializmus, zasa vďaka stranám, ktoré stáli za samostatnosťou, idú dopredu. Predtým písali o výhodách socializmu, a zrazu písali o Cyrilovi a Metodovi. Mal som potrebu to medzi veriacimi pomenovať.

.predstavitelia cirkvi sa neskôr zastali prezidenta. Čo rozhodlo?

Niektorí našli odvahu. Ale najmä – tí, čo sa pustili proti vtedajšiemu prezidentovi, nepochopili, že cirkev vždy bude stáť na strane inštitúcie prezidenta. Bez ohľadu na človeka, ktorý je tam aktuálne.

.vníмали ste voľby v roku 1998 ako osudové?

Boli zásadné, keby dopadli inak, boli by sme dnes úplne inde.

.kde ste v tom čase pôsobili?

Bol som piaty rok provinciálom redemptoristov v Bratislave, pôsobil som v Kostole Cyrila a Metoda pri Hlavnej stanici, v takzvanom céčku.

.aký rozdiel bol medzi Bratislavou a dedinami, kde ste boli predtým?

Na dedine spozná kňaz ľudí pomerne rýchlo. V Bratislave ste až vyčerpaný novými tvármi ľudí, ktorých nemáte šancu spoznať. V tom je mesto veľmi náročné. Nájdete tu tiež častejšie ľudí, ktorí sú psychicky na dne, ktorým sa rozsypal hodnotový systém, kým dedina má svoj stabilizovaný život.

.bola Bratislava zaujímavá skúsenosť?

Áno, ale dlhodobo neudržateľná.

.prečo?

Aj kňaz si potrebuje vydýchnuť. Poznal som kňazov, ktorých to zničilo, doslova vygumovalo. Tých ľudí a trápení bolo toľko, a oni chceli všetkým pomôcť, že to nevydržali.

.ako ste to vydržali?

Sadol som na bicykel a šiel na Kamzík. Alebo po hrádzi z Bratislavy do Gabčíkova a späť. Musím však povedať, že v Bratislave som zažil veľmi pekný čas.

.mnohí cudzinci sú prekvapení, že v Bratislave sú v porovnaní s mnohými západnými mestami ešte stále plné kostoly.

Čím to je?

Bratislava bola svojho času aj intelektuálnym centrom, schádzali sa tu ľudia, ktorí vytvárali spoločenstvá, zhromažďovali sa z celého Slovenska a mnohí ostali. Žije tu tiež veľa mladých ľudí, ktorí už aj čosi naštudovali, chodenie do kostola neberú ako nedelnú povinnosť a o vieru sa naozaj živo zaujímajú. Nevnímajú ju ako folklór, majú osobný prístup k Bohu. Bratislava má veľký potenciál.

.čo ste robili po odchode z Bratislavy?

Vychádzam z toho, že človek prežije tri aktívne dvanásťročné obdobia. Chcel som ísť na chvíľu do pokoja, do ticha, poprosil som o to, a tak som sa dostal na stredné Slovensko. Na farnosť v Starých Horách.

.hlavný motív bol oddýchnuť si?

Chcel som byť istý čas viac v samote. Mal som 45 rokov, a uvedomil som si, že som bol príliš dlho vtiahnutý do hektického života. Potreboval som zhodnotiť obsah toho, čo som zažil a uvažovať, kam sa uberá duchovný život dnešných ľudí. Potreboval som tiež vidieť prírodu.

.pomohlo?

Zmena bola potešujúca. Ale po chvíli mi bratislavský ruch začal aj trochu chýbať. Po štvrtej hodine tam bola tma. Mohli ste sedieť s chlapmi v krčme, alebo si čítať, alebo pozerať televíziu. Ale to ma nebavilo. A keď som sa tešil, že sa mi podarila kázeň, ľudia mi hovorili, že to bolo ťažké a dlho to trvalo. (Smiech.)

.ako ste sa dozvedeli, že sa stávate novým arcibiskupom?

Bol som na lyžovačke vo Švajčiarsku, kam som sa dostal vďaka mojej sestre. Vtom prišiel telefonát, že ma volajú z nunciatúry. Nevedel som dôvod, tak som ešte dolyžoval, a išiel som do Bratislavy. Tam mi to oznámili.

.ako ste reagovali?

Bolo prvého apríla, tak som si nebol istý. Namietol som, že sú aj iní ľudia. Dal som si pár dní na rozmyslenie, počas ktorých som sa pýtal svojich najbližších kňazov, čo si o tom myslia. Hovorili, že nemám čo váhať. Keď som si predstavil, že tvárou tvár by som pápežovi odmietol jeho voľbu, tak som váhať nemohol. Celý proces výberu prebiehal možno aj polroka. Kto som ja, aby som povedal, že výber bol mylný a len ja viem, čo by bolo správne?

.už ste sa s tým vnútorne stotožnili?

Ešte stále si hľadám polohu. Je to oveľa ťažšie, než som si myslel. Je nesmierne ťažké byť tým, od ktorého sa očakáva múdre a správne vyjadrenie, je náročné pôsobiť v konglomeráte záujmov, ktoré tu stále sú. Musím vážiť, ako sa vyjadriť, keďže nemám záujem byť buldozénom, a všetko valcovať. Vedť kto by to potom dokázal so mnou všetko znášať.

.diecézu ste prevzali po jej rozdelení na bratislavskú a trnavskú. A prevzali ste ju po arcibiskupovi Jánovi Sokolovi, o ktorom sa už dlhé roky všeličo povrávalo. Čo ste tu vlastne našli?

Ján Sokol bol 22 rokov arcibiskupom, čo je veľmi dlhý čas. Bola to obrovská diecéza, mala 750 kňazov, toľko mien sa ani nemôžete naučiť naspamäť. Dnes máme 240 kňazov, teda o dve tretiny menej. Môžem teda povedať, že mám o dve tretiny menej starostí než on. Uvedomujem si, že napríklad ja som mal šancu ísť do sveta, vidieť veci širšie ako sa nám tu doma môže zdať. Mnohí z kolegov biskupov žili v systéme života, ako bol tu nastavený. Po roku 1989 sa stali biskupmi a zrazu museli vstúpiť aj do procesu reštitúcií či procesov okolo vzniku Slovenska. Nevie, či sa dá na to pripraviť, či vás mnohé z toho neťahá tam, kam by ste ani nechceli a potom sa stanete súčasťou aj iných hier. Vedieť povedať v tom áno a v tom nie, z tohto hľadiska to mal môj predchodca ťažké. Na druhej strane, iste išlo aj o jeho spôsob života a zmýšľanie, ktoré ukázal sám na sebe. Nebezpečenstvo, ktoré cítim aj pre seba, spočíva v tomto: dobre, som biskupom, teda v istom zmysle šéfom. Ale sú nejaké pravidlá, hranice, ktoré musím zachovať. Asi všetci mocní sa potýkajú s otázkou, či sú nad zákonom, alebo zákon je ich súčasťou. Aj pre biskupa musia platiť pravidlá, ekonomické či personálne, ktoré by nemal porušiť.

.čo sa týka majetku a financií, tu v Trnave bol podľa našich zdrojov obrovský neporiadok. Bol?

Nebudem vám na to odpovedať presne. Viete, stále ešte bežia reštitúcie, stále vlastne nevieme, na čom sme. Tam, kde sú takéto problémy, sú aj možnosti pochybenia.

.v .týždni sme napísali, že za vášho predchodcu vyberal z účtu diecézy bývalý agent ŠTB stovky miliónov korún. Ján Sokol nás dal preto na súd. Hneváte sa na nás?

Nie, nehnevám sa. Nevie, akým spôsobom bude ten proces prebiehať. Ale nie je tajomstvo, že aj na nunciatúre som povedal, že by som bol rád, keby tento proces nebol.

.váš predchodca bol známy aj tým, že mal zádušnú omšu za Tisa, a opakovane hovoril, že sa vtedy dobre žilo. Vy ste nový arcibiskup, ako toto celé obdobie vnímate?

Vaša otázka nemieri len na môjho predchodcu, ale napríklad aj na mojich príbuzných. Mnohí z dnešných pamätníkov žili túto dobu ako deti a spomínajú si, ako sa im vtedy zrazu prilepšilo, dostali políčko. Otázka je, odkiaľ tie políčka či majetok dostali. Moja mama spomínala, ako starý otec z akéhosi bazáru doniesol pekný luster, ktorý predávali po Židoch. Stará mama ho poslala aj s lustrom, nech to vráti. Teda ľudia videli, aká krivda sa deje. Z jednej strany Hitler, z druhej Stalin a medzi tým maličké Slovensko si chcelo žiť niečo svoje. Otázka je, či tá doba bola vôbec vhodná na budovanie vlastného štátu, navyše, s takým spojencom. Nedávno som čítal knihu o tom, ako Hitler narábal s katolíckou cirkvou. Vytvoril veľmi podobný systém, aký tu bol za komunizmu. Len sa bojím, že ľudia sa podobne ako v prípade socializmu pozerajú často len na to, či bolo čo jesť. Keď sa na to pozrieme kresťanskými očami, bolo nám naozaj dobre? Keď boli v susednom Poľsku koncentračné tábory, keď inde ľudia nevýslovne trpeli, musím sa seba pýtať, či nám naozaj

bolo dobre. Je v tom taká nedomyslenosť nás Slovákov, keď to vnímame len tak, že však nám nič nebolo. Nuž ale bolo. Svet bol vo vojne a tá bola hrozná, krutá.

.máme aj vlastnú vinu, deportácie. Medzi mnohými katolíkmi je rozšírený názor, že sme vlastne nič zlé neurobili, lebo sme nevedeli, čo sa so Židmi stane. Čo si o tom myslíte?

Najskôr bola pre mnohých dokonca až príjemná myšlienka, že Židia sú kamsi posielaní na prevýchovu. Hlasnejšia kritika sa ozvala až po tom, keď bolo jasné, že o prevýchovu nešlo. Keď vieme, čo sa naozaj dialo, musíme si jednoducho priznať, že sme boli zbabelí. Neviem, či sme mali byť hrdinským národom, ktorý mal povstať proti Nemecku a povedať, našich Židov si nedáme. Ale faktom je, že v niektorých krajinách to spravili. My sme si až príliš stotožnili Slovensko so Slovákom.

.máme ešte väčší problém – neboli sme iba zbabelí, našlo sa veľa ľudí, plné ulice, ktorí sa z deportácií tešili...

Tomu už ťažko rozumom rozumieť. Nastavenie proti Židom bolo veľmi silné. Radosť z toho, že Židov odvádzajú kamsi preč, sa netýkala len Slovenska, podobné prejavy boli aj vo Francúzsku, Nemecku, Rakúsku. Až by som povedal, že to bolo niečo na úrovni pekla.

.je fakt, že medzi veriacimi sa nájde duchovne zdôvodnený antisemitizmus. Prečo je to tak?

To, čo nás na Židoch fascinuje aj vyrušuje, je fakt, že tu medzi nami žijú celé stáročia a stále sú Židmi. Akoby sme mali potrebu sa proti nim zjednocovať...

.čo je za argument, že Židia zabili Krista, keď Kristus bol Žid?

Je to podsunutie myšlienky, prečo máme dôvod nemať ich radi. Bavíme sa však o iracionálnej rovine. Presahuje naše rácie, ako sa mohli esesáci tak vyžívať v mučení Židov, ktorí im osobne nikdy nič neurobili. Pýtate sa na niečo, čo ma presahuje.

.ale prečo to našlo pôdu aj v prostredí cirkvi?

V každom človeku, aj v kresťanovi, je dobro aj zlo. Je na nás, čomu sa otvoríme.

.ste pol roka arcibiskupom. Aký je život s takou funkciou?

Je fakt, že inak to už so mnou nebude. To je na jednej strane stiesňujúce. Ale zasa to, čo prišlo, nie je moje, zjavilo sa to z neba, a to je oslobodzujúce. Dostal som šancu, aby som svoju diecézu, mnohých ľudí a v istom zmysle aj Slovensko v niečom menil. Ale ešte vám neviem odpovedať, prídte o 25 rokov. (Smiech.)

.čo chcete zmeniť?

Chcem ľuďom ukázať, že to, čo hovorí cirkev, nie je nemoderné, že sa to týka života dnešného človeka.

.vaša funkcia nesie so sebou veľa administratívnych povinností. Ostáva vám čas na Pána Boha?

Toto je najkrajšia výzva. Ani apoštoli tu neboli preto, aby vyplňali hromadu papierov, ale aby žili pri Kristovi. Dúfam, že ma nezahltia konferencie, návštevy, médiá. Dostal som sa do roviny, do ktorej by som sa vlastnou vôľou nedostal. Sedím Kristovi tvárou v tvár, nechcem však len tak sedieť a pozeráť sa, túžim ho objať. Či však takto žijem, či nemám príliš veľa toho všetkého naokolo a či dokážem rozhrnúť tú húštinu? Áno, ťažko sa mi to rozhrňa.

.myslíte si, že biskup je bližšie k Bohu než iní ľudia?

Či je bližšie neviem, ale je zvýhodnený. Zrazu ste v situácii, keď to, čo vy hovoríte, akoby hovoril Kristus. Ale nie sme Kristus, preto si musím dávať pozor, či to, čo hovorím, nie je len moje prežívanie a kde sa požehnanie zhora stretáva s mojou osobou a mojím prežívaním. S tou výhodou, ktorú som ako biskup dostal, ide aj zodpovednosť. Pretože biskup tým, čo povie, určuje v istom zmysle beh dejín a beh života mnohých ľudí, ktorí sú okolo. Je to veľmi vážna vec.

.tešíte sa na tých 25 rokov?

Aj áno. Túžil som byť veľmi blízko k Bohu, i keď som sa nesnažil, aby to bolo takto blízko. Na takéto pozvanie sa však nedá povedať nie. Verím, že ten, kto ma pozval, vie, že ma mohol pozvať. Len to ešte musím objaviť.

<http://www.tyzden.sk/casopis/2009/45/nechcem-hromadu-papierov-ale-krista.html>